

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3229/2015. (XI. 23.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.392/2014/22. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó magánszemély 2015. július 8-án az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz, melyben kérte a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.392/2014/22. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését, mivel az véleménye szerint ellentétes az Alaptörvény VI. cikk (2) bekezdésével, XV. cikk (1) és (2) bekezdésével, XXIV. cikk (1) bekezdésével, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdésével.
- [2] 2. Az indítványozó 2007. augusztus 29-én ingatlan-adásvételi szerződést kötött, melyben – 2007. augusztus 31-i hatállyal, a földhivatali bejegyzés napjával – megszerezte egy nagymarosi telekingatlan haszonélvezeti jogát. Vác város jegyzője mint elsőfokú adóhatóság 2013. július 8-án meghozott, 11/13-3/2013. számú határozatával kivetéses adómegállapítással a 2008–2011. évekre adóhiányként összesen 157 696 Ft telekadót, valamint 47 310 Ft adóbírságot állapított meg az indítványozó terhére. A határozattal szemben a panaszos fellebbezett, melyet a Pest Megyei Kormányhivatal PEB/040/2864-18/2013. számú határozatával elutasított. E határozattal szemben a panaszos keresetet nyújtott be a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz, kérve annak hatályon kívül helyezését. Érvelése szerint az első- és a másodfokú adóhatóság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a panaszos a telekadó alanyának minősül, mivel az az ingatlan, amelyre nézve haszonélvezete keletkezett, nincs belterületként nyilvántartva, a helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény (a továbbiakban: Htv.)

értelmében azonban telekadó-fizetési kötelezettség csak belterületi telekingatlanon áll fenn. Az ingatlan-nyilvántartásban ugyan az ingatlan már az adásvétel időpontjában belterületiként volt feltüntetve, azonban az indítványozó érvelése szerint a közigazgatási szervek nem tudtak olyan, az ingatlan belterületté minősítésének tényét és időpontját rögzítő önkormányzati határozatot és iktatókönyvi bejegyzést, valamint a felperes jogelődje vonatkozásában az adókötelezettség keletkezésének tényét és „éve/dátuma” adatot rögzítő önkormányzati határozatot, illetve annak iktatókönyvi bejegyzését felmutatni, amelyekkel a belterületté minősítés mint közigazgatási aktus tényének és idejének bizonyítása lehetséges. Kérte a korábbi tulajdonosok tanúkénti meghallgatását, akik szerinte alkalmasak azon tény bizonyítására, hogy az adóhatóság az adásvételt megelőzően a korábbi tulajdonosok terhére soha nem állapított meg telekadó-fizetési kötelezettséget, így véleménye szerint ilyen pusztán az adásvétellel sem keletkezhetett.

- [3] A bíróság a felperes indítványozó keresetét elutasította. Az ítéleti indokolás szerint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 195. § (1) bekezdése értelmében a közokirat olyan okirat, amelyet bíróság, közjegyző vagy más hatóság, illetve közigazgatási szerv ügykörén belül állított ki, és amely (egyebek mellett) teljesen bizonyítja az okirattal tanúsított tények és adatok valóságát, a 195. § (7) bekezdése alapján pedig a közokiratot az ellenkező bebizonyításáig valódinak kell tekinteni. Az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (a továbbiakban: Inyvt.) 5. § (1) bekezdése értelmében az ingatlan-nyilvántartás közhiteles nyilvántartás, (2) bekezdése alapján pedig az ellenkező bizonyításáig az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett ingatlanadatról vélelmezni kell, hogy az fennáll. Mivel az ingatlan fekvését (belterület, külterület megjelölése) az ingatlan-nyilvántartásnak az Inyvt. 14. § a) pontja alapján kötelezően tartalmaznia kell, ezért a tulajdoni lapon szereplő megjelölést az ellenkező bizonyításáig hitelesnek kell tekinteni. A bíróság a konkrét ügyben megállapította, hogy a kérdéses ingatlan tulajdoni lapja tartalmazza, és már az adásvétel időpontjában is tartalmazta a belterületi megjelölést, ezt cáfoló bizonyítékot pedig a felperes nem terjesztett elő. A bíróság szerint a felperes adófizetési kötelezettsége szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a korábbi tulajdonosok fizettek-e adót, ezért az ő tanúkénti meghallgatásukat mellőzte, és annak sincs jelentősége, hogy a belterületté minősítés mikor történt meg. Úgyszintén nem értékelhető a felperes javára az a körülmény sem, hogy az adásvételi szerződésben nem szerepelt a belterületi megjelölés, mert ennek legfeljebb a felek egymás közti polgári jogi jogviszonyában lehet jelentősége, az adóigazgatási eljárásban nem. Mivel a felperes már az adásvételi szerződés megkötése előtt tudhatott arról, hogy az ingatlan belterületi megjelölésű, hiszen a tulajdoni lap nyilvános,

így az adóhiány és az adóbírság megállapítása jogszerű volt. Minderre tekintettel a bíróság a felperes keresetét elutasította.

- [4] 3. A felperes e bírósági ítélet ellen nyújtott be alkotmányjogi panaszt az Alkotmánybírósághoz. Véleménye szerint az ítélet ellentétes az Alaptörvény VI. cikk (2) bekezdésével, XV. cikk (1) és (2) bekezdésével, XXIV. cikk (1) bekezdésével, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdésével; mindezekre tekintettel kérte az ítélet alaptörvényellenességének megállapítását és megsemmisítését. A panaszindítványban és annak a főtítkári hiánypótlási felhívást követő kiegészítésében a panaszos a következőkre hivatkozott. Véleménye szerint az ítélet sérti az Alaptörvény VI. cikk (2) bekezdésében biztosított közérdekű adatok megismeréséhez való jogot, mert az érintett ingatlan belterületté történő minősítéséről nem maradt közokirat, és a bíróság a bizonyítás során annak feltalálására kísérletet sem tett, az erre vonatkozó bizonyítási indítványt elutasította. Az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdésében foglalt diszkriminációtilalmat, valamint az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes hatósági eljáráshoz való jogot azért sérti az ítélet, mert az „adóztatási diszkriminációt” valósított meg azzal, hogy míg a korábbi tulajdonosok terhére az adóhatóság nem állapított meg adófizetési kötelezettséget, az adásvételi szerződéssel hasznélvezővé vált felperes terhére igen. Az pedig, hogy a bíróság nem szerezte be azon közokiratokat, amelyek a belterületté minősítés aktusának tényét és idejét bizonyítanák, a tisztességes bírósági tárgyaláshoz fűződő, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése által védett jogot sérti.
- [5] 4. Az Alkotmánybíróságnak mindenekelőtt azt kellett vizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz alkalmas-e az érdemi elbírálásra, azaz megfelel-e befogadási feltételeknek. Ennek alapján a következő megállapításokra jutott. Az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett bírósági döntést követő 60 napon belül nyújtották be [Abtv. 30. § (1) bekezdés]. Az indítvány tartalmazza azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá amely az indítványozó jogosultságát megalapozza [Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) pont]. Az indítvány tartalmazza az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pont]. Az indítvány tartalmazza az Alkotmánybíróság által az indítványozó szerint vizsgálendő bírói döntést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont]. Az indítvány tartalmazza az Alaptörvénynek az indítványozó véleménye szerint megsértett rendelkezéseit [Abtv. 52. § (1b) bekezdés d) pont]. Az indítvány tartalmaz indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pont]. Az indítvány tartalmaz kifejezett kérelmet

a bírói döntés megsemmisítésére [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *f*) pont]. Az indítvány megfelel annak a tartalmi feltételnek, mely szerint az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva [Abtv. 27. § *b*) pont]. Az indítványozó jogosultnak tekinthető [Abtv. 51. § (1) bekezdés]. Az indítványozó érintettnek tekinthető [Ügyrend 30. § (2) bekezdés *c*) pont].

[6] Nem fogadható be azonban a panasz, ha az nem veti fel annak a lehetőségét, hogy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség történt volna, illetve hogy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésről volna szó [Abtv. 29. §]. Jelen esetben megállapítható, hogy az indítványozó a bíróság ténymegállapítási tevékenységét támadja, érvelése pedig részben az ítélet tartalmi kritikáját, részben az ítélet jogi következtetései alapján szolgáló bizonyításfelvétellel kapcsolatos kritikát foglalja magában; a panasz érdemi alkotmányjogi okfejtést nem tartalmaz. A tényállás megállapítása és az ehhez vezető bizonyítékok felvétele és értékelése azonban a bíróságok, nem pedig az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó kérdés.

[7] 5. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.392/2014/22. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a*) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2015. november 10.

Dr. Szívós Mária s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2119/2015.

